

време, когато билъ ученикъ въ Хаджи Генчовото училище и когато тя била още двѣ педи човѣченце. Иде Лила вечеръта за вода на Арнауतेцъ; а Павлинъ излѣзе на улицата и чѣка я при бояджийницата на Никита Вапцилката. Смърне са и месѣчината засвѣти. Лила са върща отъ чучуртъ и погледва насамъ-нататакъ; а Павлинъ чѣка, и не може да я дочѣка. Но ето я . . . Щомъ Лила са приближи до Павлина, то Павлинъ иде при нея и помоли я да му даде стовната си да пие водица. Лила му подава стовната си, и, като обърне камъ него стърната си, поправи си кърпата на главата; а Павлинъ я изглѣдва отъ сѣка една страна така, както изглѣдватъ бабите пукнатото корито. Разбира са, че тие млади и зелени люде нищо не говорятъ между себѣ си; а, като постоятъ малко, сѣки отива въ своята къща замисленъ. По нѣкой пътъ (въ недѣля) Лила отива за вода; но по-